

Den Europæiske Fællesakt i 1986 og Traktaten om Den Europæiske Union i 1992.

En gennemgang af de retsakter, som indeholder en henvisning til artikel 235 viser, at flertallet falder inden for klart afgrænsede områder.

I perioden indtil Fællesaktens ikrafttræden den 1. juli 1987 blev artikel 235 bl.a. anvendt som grundlag for gennemførelse af EF's miljø- og forskningspolitik.

Herudover er artikel 235 typisk blevet anvendt i forbindelse med vedtagelse af retsakter vedrørende - Fællesskabets indgåelse af internationale aftaler, herunder multilaterale aftaler som f.eks. overenskomsten om oprettelse af Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EFT 1990 L 372/4) og bilaterale aftaler om f.eks. gennemførelse af uddannelsesprogrammet ERASMUS, - gennemførelse af makrofinansiel bistand og nødhjælp, og - fælles programmer på ungdoms- og uddannelsesområdet som f.eks. programmerne TEMPUS og Ungdom-for-Europa.

I 1994 er artikel 235 fortrinsvis blevet anvendt på følgende områder: Makrofinansiel bistand, partnerskabs- og samarbejdsaftaler, oprettelse af EU-organer, energi og svig.

Vedrørende anvendelsen af artikel 235 efter Maastricht-Traktatens ikrafttræden henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1085.

Spm. nr. S 1084

Til udenrigsministeren (2/3 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Er det udenrigsministerens opfattelse, at brug af artikel 235 i Unionstraktaten altid er velbegrunderet, eller bruges artikel 235 f.eks. for at mindske Europa-Parlamentets indflydelse?«

Svar (13/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der er fire betingelser, som skal være opfyldt for at anvende artikel 235. Den retsakt, som ønskes vedtaget, skal således

- være »påkrævet«
- »for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål«
- »inden for Fællesmarkedets rammer,« - og Traktaten må ikke i øvrigt indeholde fornøden hjemmel til vedtagelse af den pågældende retsakt.

Såfremt disse betingelser er opfyldt, kan Rådet vedtage en retsakt efter følgende beslutningsprocedure:

- Rådet træffer afgørelse med ensstemmighed
- efter forslag fra Kommissionen
- og efter at have indhentet udtalelse fra Europa-Parlamentet.

Anvendelsen af artikel 235 foregår, som det fremgår, i et samspil mellem alle tre institutioner.

Artikel 235 bruges således ikke for at mindske Europa-Parlamentets indflydelse.

Spm. nr. S 1085

Til udenrigsministeren (2/3 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil udenrigsministeren inddele vedtagelser på grundlag af artikel 235 i Unionstraktaten i forskellige kategorier, eksempelvis emneopdelt?«

Svar (13/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1083 vedrørende en generel beskrivelse af anvendelsen af artikel 235.

Det fremgår af redegørelsen heri, at det er en af betingelserne for anvendelsen af artikel 235, at der ikke i øvrigt i Traktaten er hjemmel til at udstede den pågældende retsakt. Det følger heraf, at antallet af situationer, hvor artikel 235 er relevant, er blevet væsentligt indskrænket efter Fællesakten og Unionstraktaten.

Efter Unionstraktaten har artikel 235 først og fremmest betydning på følgende tre områder:

For det første fremgår det af Unionstraktatens artikel 3, litra t, at Fællesskabets virke bl.a. omfatter foranstaltninger på områderne energi, civilbeskyttelse og turisme. Da traktaten ikke i øvrigt indeholder bestemmelser om disse områder, og da artikel 3 ikke i sig selv er en hjemmelsbestemmelse, er artikel 235 fortsat relevant her.

For det andet finder artikel 235 anvendelse i forbindelse med oprettelse af nye organer. Som eksempler kan nævnes Rådets forordning 2062/94 af 18. juli 1994 om oprettelse af et europæisk arbejdsmiljøagentur (EFT 1994 L 216/1) og Rådets forordning 2309/93 af 22. juli 1993 om